

«СОПРИЧАСТЯ І ЄДНІСТЬ У ЖИТТІ ТА СЛУЖІННІ УГКЦ»
Послання Синоду Єпископів
Української Греко-Католицької Церкви 2019 року

ВСТУП

Як плід тисячолітньої історії пошуків, радості та страждань нашого українського народу, його сини і доньки розлетілися по всьому світу. Різні були причини такого розселення. Одні наші люди шукали кращої долі на чужині, інші були змушені покинути рідний край через лихоліття кривавих воєн і спустошень. Багатьох було насильно вигнано, депортовано, вивезено чи ув'язнено далеко на чужині. Сучасне життя нашої держави позначене новою потужною хвилею еміграції, внаслідок якої мільйони українців формують нові громади в тих країнах, про які ми навіть часом і не чули. У всіх цих складних, іноді трагічних, обставинах Церква йшла разом зі своїми дітьми. А її сини і доньки поширили її присутність на всіх континентах земної кулі. На заклик і доручення своїх владик, за нашими вірними по світу йшли священники, монахи і монахині, щоб нести людям Боже Слово і благодать Святого Духа у Святих Таїнствах, даючи свідчення діяльного харитативного служіння. Наші вірні будували своє буття на нових землях, зберігаючи питому духовну спадщину та плекаючи християнську культуру. Не випадково перше, що вони робили, коли опинялися у країнах нових поселень, – це будували свої храми. Сьогодні вони засвідчують, що храм, місце зустрічі людини з Богом, був і є для нашого люду простором, де б'ється серце української громади. Церква є центром, довкола якого гуртується світова українська спільнота. Довгими століттями саме Українська Греко-Католицька Церква була простором єдності для нашого народу, – єдності, яка ріднила українців Канади і США зі своїми братами у Латинській Америці та Австралії, Західній Європі та Казахстані і далекому Сибіру, а всім їм, за словами патріарха Йосифа, давала можливість далеко на чужині «бути собою», бо творила силою Святого Духа таїнственний і животворчий зв'язок зі своїм корінням на рідній землі, з витоками християнського життя у водах Дніпра.

Завдяки тому, що ми зберегли своє коріння і не загубилися серед інших народів, ми стали їм цікавими, збагачуючи культуру та духовність країн нашого нового поселення і запрошуючи до участі в них представників інших народів. Тисячі синів і доньок нашої Церкви, які за походженням не були українцями, полюбили нашу християнську спадщину, закоренилися у традиції Київського християнства Володимирового хрещення. Таким чином Українська Греко-Католицька Церква вийшла поза межі Батьківщини, заговорила різними мовами до різних народів і стала матір'ю та вчителькою для людей багатьох національностей і культур.

Ми сьогодні складаємо вдячність Богові за «Його дар несказаний» (пор. 2 Кор. 9, 15), усвідомлюючи, що наша Церква вже більше не є локальною, обмеженою певною територією чи пастирським контекстом. Сьогодні вона є водночас глобальною та

помісною, українською та багатонаціональною. Проте такими нас робить не географія проживання, не громадські організації чи людські інституції, не різноманітність досвіду чи структура спільноти. Усім цим ми завдячуємо внутрішній єдності нашої Церкви. Це єдність, яка робить одним цілим «у розсіянні сущих»; яка в'яже різних за походженням, мовою і культурою; яка є можливою лише в Церкві – таїнстві єдності людського роду, що довершується силою і діянням Святого Духа.

Усвідомлення важливості плекати цю єдність, пошук найкращих шляхів для того, щоб сприяти її утвердженню і зміцненню, було, власне, головною темою нашого Синоду Єпископів, який проходив у Вічному місті Римі з 1 до 10 вересня 2019 року.